

*«Σήμερον ἡ ἱερὰ καὶ μεγαλόφωνος
τῶν Ὁρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται...»**

Ἅγιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, φιλέορτον τῶν Ὁρθοδόξων σύστημα:

Δίκαιον ὄντως καὶ εὐλογον εἶναι, καὶ ἰδιαίτεραν συγκίνησιν προκαλεῖ εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, νὰ ἐπαναλάβωμεν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν τοὺς λόγους τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου:

«Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ θεσμοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν. Ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν», «μηδὲν προστιθέντες, μηδὲν ἀφαιροῦντες τῶν ἐξ Αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν»².

Καὶ τοῦτο, διότι σήμερον τὰ γνήσια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχαίαν θεσμοθεσίαν καὶ τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων, συνορτάζουν τὴν μεγάλην καὶ λαμπροφαῆ ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανίων τόσον μὲ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἐβαπτίσθη ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὅσον καὶ μὲ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνα τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξων, τῶν κρατούντων ἀκαινοτόμητον τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

Καὶ ἡ δικαία κατὰ Θεὸν λύπη ἡμῶν, ἔνεκα τοῦ διχασμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἐξ αἰτίας τῆς ἡμερολογιακῆς καὶ ἑορτολογικῆς και-

νοτομίας τοῦ 1924, ἡ δικαία – ἐπαναλαμβάνομεν – αὐτὴ λύπη ὑποχωρεῖ σήμερον πρὸ τῆς πλημμυρίδος τῶν χαρίτων καὶ εὐλογιῶν τῆς παγκοίνου καὶ πλησιφαοῦς Ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Θεοφανίων!

* * *

Πράγματι, «*σήμερον ρεῖθροις μυστικοῖς πᾶσα ἡ κτίσις ἀρδεύεται*»³! Ρεῖθρα Ὁρθοδόξου Θεολογίας, ἐκπηγάζοντα ἀπὸ τὴν ζῶσαν καὶ αἰωνίαν «*πέτραν*», «*ἢ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός*»⁴, ποτίζουν πλουσίως τὴν πᾶσαν κτίσιν καὶ χαροποιοῦν τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ἐπουράνια. Διὰ τοῦτο μὲ τὸν Προφητάνακτα Δαβὶδ ἐνθουσιαστικῶς ἀναφωνῶμεν: «*Ἐγεννήθημεν ὡσεὶ παρακεκλημένοι*», καὶ «*ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιᾶσεως*» καὶ «*ἐγεννήθημεν εὐφραϊνόμενοι*»⁵.

Ἀγάλλεται καὶ τέρπεται ἡ ὁμήγυρις τῶν Ὁρθοδόξων, βλέπουσα τὸν Θεάνθρωπον σήμερον νὰ βαπτίζεται εἰς τὸν Ἰορδάνην, ὃχι ὡς ἔχοντα ἀνάγκην καθάρσεως, βελτιώσεως, βαθμιαίας τελειώσεως καὶ θεώσεως, ὡς λέγουν οἱ αἵρετικοί· ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος δὲν ἦτο τελειωτός· ἦτο τέλειος κατὰ φύσιν καὶ ἐφ' ἅπαξ καὶ ἐξ ἄκρας συλλήψεως, λόγῳ τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Αὐτοῦ μὲ τὴν Θεότητα τοῦ Λόγου. Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶχεν ἐν Ἐαυτῷ τὸ ἀγαθὸν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν ἐκ φύσεως καὶ οὐδόλως ἐκ γνώμης καὶ ἐκ θελήσεως καὶ ἐξ ἐκλογῆς ἢ προαιρέσεως. Εἰς τὸν Χριστὸν ὑπῆρχον «*δύο φυσικὰ θελήματα οὐχ ὑπεναντία*», «*ἀλλ' ἐπόμενον τὸ ἀνθρώπινον Αὐτοῦ θελημα καὶ μὴ ἀντιπίπτον ἢ ἀντιπαλαῖον, μᾶλλον δὲ καὶ ὑποτασσόμενον τῷ Θεῷ Αὐτοῦ καὶ πανσθενεῖ θελήματι*»⁶. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνεθεμάτισεν ἅπαξ διὰ παντὸς τοὺς ὑποστηρίζοντας, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐβελτιώθη καὶ κατέστη ἄμωμος «*ἐκ προκοπῆς ἔργων*» καὶ «*ἐκ πολιτείας*» καὶ ὅτι διὰ τοῦ βαπτίσματος ἔλαβε τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἠξιώθη τῆς υἰοθεσίας⁷.

* * *

Δὲν βαπτίζεται λοιπὸν ὁ Θεάνθρωπος πρὸς βελτίωσιν, προκοπὴν καὶ τελείωσιν, ἀλλὰ τὴν ἡμῶν κάθαρσιν, ἀνάπλασιν, ἀνακαίνισιν, ἀνύψωσιν καὶ θέωσιν οἰκονομῶν.

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, Εὐαγγελικῶς, Ἀποστολικῶς καὶ Πατρικῶς διδασκόμεθα, ὅτι σήμερον συγκαταβαίνων, «*βαπτίζεται ὁ Χριστός, οὐχ ὡς Αὐτὸς χρήζων καθάρσεως, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν*

οἰκειούμενος κάθαρσιν»⁸, ἵνα ἐνθάψῃ τὸν παλαιὸν Ἄδαμ εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου καὶ λούσῃ καὶ καθάρσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀνυψώσῃ αὐτὸν καὶ μετ' αὐτοῦ πάντας ἡμᾶς κεκαθαρμένους καὶ λελουμένους καὶ κεχρισμένους τῇ Χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῇ εὐδοκίᾳ δὲ τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ Πατρός.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἄνθρωπος ἐπανευρίσκει τὴν ὄντως ζωὴν, μετέχει κατὰ χάριν εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐπαναλαμβάνεται ἢ διακοπεῖσα, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας, σχέσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἀκτίστου καὶ κτιστοῦ. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ Θεάνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ὁ μέγας Ἰατρός, ὁ ἰατρούσας τὸ μέγα τραῦμα – τὸν ἄνθρωπον, διὰ τῆς Παναγίας Ἐνσάρκου Αὐτοῦ Οἰκονομίας, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ μέγας Διατροφεύς, Ὅστις συντηρεῖ καὶ διατρέφει ἡμᾶς πνευματικῶς. Καὶ τὸ πλεόν θαυμαστόν, εἶναι Αὐτὸς Οὗτος ἡ Τροφή ἡμῶν: *«Ἐγὼ εἰμι ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς», «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἑσχάτῃ ἡμέρᾳ» καὶ «ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα»⁹.*

* * *

Τέκνα Κυρίῳ ἀγαπητά:

Ἐπιφανεῖς ὁ φιλάνθρωπος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἠδύοκῃσεν ἵνα δοξάζεται τὸ πανάγιον Αὐτοῦ ὄνομα *«καὶ διὰ στοιχείων, καὶ διὰ ἀνθρώπων, καὶ διὰ ὄρων καὶ διὰ ἀοράτων»¹⁰*, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δικαίως καὶ πρεπόντως *«σήμερον ἡ ἱερά καὶ μεγάλωφωτος τῶν Ὁρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται»¹¹* καὶ λαμπρύνεται καὶ καυχᾶται τὴν ἐν Κυρίῳ καύχησιν, διότι ἐορτάζει κατὰ τὴν δογματικὴν καὶ ἐορτολογικὴν τάξιν τῶν ἁγίων καὶ παναρίστων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, μετὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα, χάριτι Θεοῦ, νὰ λέγωμεν: *«ἡμεῖς Πατρώοις νόμοις ἐπόμμενοι», «ἀκαινοτομήτως καὶ ἀμειώτως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐφυλάξαμεν»¹².*

Εἶθε νὰ ἀξιωθῶμεν ἄχρι τέλους, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ διαφυλάξωμεν *«ἀκαινοτομήτως» καὶ «ἀμειώτως»* τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, μὴ περιεργαζόμενοι *«τὴν εὐσεβῆ καὶ ἔνθεσμον συνήθειαν»¹³*, ἀλλ' ἐργαζόμενοι ἐν φόβῳ Θεοῦ, ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπῃ διὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς *«δισχισημένης νῦν καὶ διηρημένης»¹⁴*, ὡς μὴ ὤφειλεν, Ἐκκλησίας τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐν καινοτομίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν εἰς τὴν πατρῶαν ἡμερολογιακὴν

τάξιν· καὶ τὴν καταδίκην τῆς μεγάλης αἰρέσεως, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας διέσπασε τὴν ἐνότητα, ἀπέκλεισε τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας εἰς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἤδη προετοιμάζει τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου.

* * *

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῶου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου εὐχεται, ὅπως ἡ Χάρις τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐλογῇ πάντας ὑμᾶς· φωτίζῃ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Πολιτικοὺς Ἄρχοντας· εἰρηνεῦῃ τὸν λαὸν τῆς εὐλογημένης Πατρίδος ἡμῶν· καὶ εὐδοκήσῃ ὁ νέος ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ νὰ εἶναι πλήρης ἔργων ἀγάπης καὶ μετανοίας, πρὸς δόξαν Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν. Γένοιτο!

□

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 234/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1990, σελ. 137-138, 144.

1. Ἐξεφωνήθη τὴν 6.1.1990 ἐκ.ἡμ. ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, κατὰ τὸν λαμπρὸν ἑορτασμὸν τῶν Ἁγίων Θεοφανίων εἰς τὴν Σκάλαν Ὁρωποῦ Ἀττικῆς.
2. Βλ. Πρᾶξις Δ', ἐν ΣΜΠΣ τ. Β', σελ. 805αβ.
3. Βλ. «Πρόλογον» τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν Ἁγίων Θεοφανίων.
4. Α' Κορινθ. ι' 4.
5. Ψαλμ. ρκε' 1-3.
6. Βλ. «Ἀναθεματισμὸν» ιβ' τῆς Ἁγίας Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν ΣΜΠΣ τ. Β', σελ. 343α.
7. Βλ. «Ἐκθεσιν Πίστεως» τῆς Ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν ΣΜΠΣ τ. Β' σελ. 651β.
8. Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, ΡΓ τ. 94, στλ. 1124Β.
9. Ἰωάν. στ' 35, 48, 54, 58.
10. Βλ. Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν Ἁγίων Θεοφανίων.
11. Βλ. «Πρόλογον», ἐνθ' ἄνωτ.
12. Βλ. Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Πρᾶξις Ζ', ἐν ΣΜΠΣ τ. Β' σελ. 882β.
13. Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 869β.
14. Βλ. Ἁγίου Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, «Ἀπολογητικὸς πρὸς τὸν λαόν...», ἐν ΣΜΠΣ, τ. Β', σελ. 724α.